

Biz Engelliyiz Sizin Probleminiz Ne

– GürhanGürses · 03 Aralık 2012

“Hatamla sev beni” diye arabeskvari bir nida ile sayfaları fethetmeye başlayalım imdi. Daha çok sevgiliye hitaben atfedilen bu sözcük grubu toplumun geneli içinde sarf edilebilir. Kaç kişi karşısındaki insanın kusurunu, yanlışını ya da herhangi bir şekilde var olan bedensel ya da zihinsel engelini görmezlikten gelir? Ekseriyet engelleri kişiler arasında engel olarak görüyor ve ne yazık ki öyle de davranıyor. Ülkemde farz edelim ki zihinsel engellisiniz. Allah sizin ve ailenizin yardımcısı olsun. Başka söze gerek yok diye düşünüyorum.

Bu toplum akıl sağlığı yerinde olan herhangi bir insanı bile deleyler.

Allah akıbetimizi hayreyle inşallah.

“Deli deli, kulakları küpeli” diye takıldığımız, bu tekerleme ile şekerleme yaptığımızı zannettiğimiz anlarda esasen kaka yaptığımızı ve tukaka olduğumuzu bilmemiz gerekir. İçeridekiler mi deli, dışarıdakiler mi? Anket çalışması yapın isterseniz. Gazete haberlerine ve beyaz cama bakmanız yeterli sanırım. Cınnet haberleri, tecavüzler, cinayetler... Akıl ve ruh sağlığı yerinde olan bir toplumda bunlar pek nadir olur.

“Ayakkabım yok diye üzülüyordum, ta ki ayaksız birini görene dek!” diye hüngür hüngür ağlayan bir adamı görmüştüm. İlla ki alınımızın çatısına vurularak mı hatırlatılacak her şey? İlla ki başımıza geldikten sonra mı hatırlayacağız bize sunulanları? Şükür noktasındaki aymazlığımız başımıza gelebilecek bir musibetten sonra mı kalbimizde zuhur edecek?

Kel başın ayıbını peruk örter ama toplumun ayıbını ne örtecek? Sapasağlam insanlar sapasağlam düşünce taşıyor. Maymunun ağaca tırmandıktan sonra kuyruk kısmındaki tüylerinin noksanlığından bütün açıklarının ortaya çıkması gibi bizlerde açık üstüne açık veriyoruz. Sapasağlam insanlar, saçma sapan düşüncelerle hem kendilerini hem de etraflarındakileri incitip kırıyorlar. Konuşma özürlü bulunan bir çocuğa acıyarak bakarlar ve bunu da alenen ifade etmekten sakınmazlar. Kekeme olan birisinin kekemeliği dillere pelesenk olur ve millet bu kekemeliği günlük basit esprilerinin malzemesi olarak kullanmaktan bir beis görmez. İştme yönünde sıkıntı yaşayan bir insanın bu hali alay konusu olur ve fısıltılarla bu insanın bu yönü sarakaya alınır. Tiki olan bir insan iki dakikada bir tiklettirilir. Ve tiklettirme acayip manyak bir zevk verir. Tiki olanın bu tiki ülkede tiklettirmeye başlanmışsa vay o adamın tikine. İki günde hastanelik olmazsa kalemimi kırarım. Velhasılı kendine özgü yapısı olan çok ama çok acayip insanlar.

Bakın biz bu acayıpliği dile getiriyor muyuz hiç?

Bir insan bir şekilde engelli diye tabir edeceğimiz durumda ise onun bu hali bizim ruhen; kör ve

sağır ve hissiz olmamızdan bin kat daha iyidir. “Kör kime denir?” desem ve “Komşusunun aç halini görmeyene denir.” desem çoğunuz utanırsınız. Görmek için göz şart mıdır? Buradan yakın bakayım.

“Sağır kime denir?” desem ve “Kendisinden bir şeyler isteyenin sesini duymayana denir.” desem çoğunuz utanırsınız. Bir okul vardı ilçemde; engelli çocuklarımız için hizmet veriyordu. Duyan var mıydı acep?

Kimse duymak istemediği kadar sağır olamaz değil mi?

“Çocuğun neyi var hanım?” diye fütursuzca soran kadına.

“Down sendromu? Yani 47 kromozomu var.” diye cevaplar bir anne.

“Hııı bizde kaç tane var ki?” diye soru faslı devam eder.

(Sende fazla ama çaktırmıyorsun.) diye fısıldar anne.

“O da ne? Down sendromu?” diye tekrarlar Meraklı Melahat.

“Psikolojik...”tamamlayamadan lafını anne.

“Dove sabun markası değil mi?” diye patlatır lafı Meraklı Melahat.

“He, yıkanda kirin çıksın. Çok kokuyor ruhun.” der bizim anne.

Başka bir can sıkıcı, ayar bozucu diyalog ise aşağıdaki gibi cereyan etmiştir.

“Kadın bu çocuk neden böyle yabancı?” diye seslenir Raziye Hanım.

“O hasta ablası, Otistik.” der annesi. “Turistik mi? Allah müstehakını versin emi. Turistik çocuk neden böyle kapalı olsun ki” diye kahkaha atar bizim Raziye Hanım.

“Valla hafta sonu ondan herhalde kapalı. Manyak mısın kadın?” der bizim sinir trafosu atan annemiz.

Deli diye, topal diye, kör diye, anormal diye yaftaladığımız ve tahtakurusu gibi kuru bir hal ile onların hallerini acınacak bir durum olarak gördüğümüz müddetçe biz adam olamayız diye düşünüyorum. Onların da bizim gibi, sizin gibi birer fert olduğunu ve en az bizim kadar bu dünyada yer kapladıklarını ve bu yeri hak ettiklerini görebilsek ve onlar için acımdan öte daha güzel bir toplum yapısı hazırlamakla meşgul olabilirsek sanırım çok daha iyi olur. Yollarımızı onlara göre ayarlayabilirsek; kaldırımlarımızı, evlerimizi, iş yerlerimizi, parklarımızı, duygularımızı, düşüncelerimizi... Düşünen var mıdır bunları? Yoksa bizden uzak olsun anlayışı ile mi yatıp kalkıyoruz?

Sahi engelli olan kim?